

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνεννινταῖξιν,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Φεβρουαρίου τρίτη,
χορὸς σὲ κάθε σπῆτι.

Πεντακόσα, τριάντα κι' ἑννιά,
μασκαράδες Ρωμηοὶ 'στὰ πανιά.

Μπάλ κοδτουμέ τοῦ Φασουλῆ, ποῦ στρίψιμο ὄρεων δηλοῖ.

Εἰσὶτω κάθε μασκαράς κι' ἀνὴρ ἀγκαλυτὸς
ἐφώναξεν ὁ Φασουλῆς ντυμένος Σκελετός,
κι' ἐδέχετο σὰν εὐγενὴς ἐκ φύσεως καὶ γένους
τούς μετημφισμένους,
ποῦ πλημμυροῦν τὸ σπῆτι του μὲ βόμβον μελισσῶν
καὶ μάλε βράσι γίνεται καὶ σύγχυσις γλωσσῶν.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ποζάτος ἀριβαρεῖ
στραθὰ φορῶντας τὸν σταυρὸ τὸν πολυδοξασμένο,
ἐπάνω δὲ 'στὸν ὦμο του βαστᾷ μακρὺ κοντάρι
ἀπὸ μεγάλα καὶ μικρὰ κορδόνια σκεπασμένο.

Ἀμίμητον τὸ λύγισμα τοῦ λιγεροῦ τοῦ σώματος,
ὃ δὲ σταυρὸς φεγγόβολε 'στοῦ μπάλου τὸ σαλόνι,
καὶ τῆς Αὐλῆς οἱ Σύμβουλοι κι' οἱ Βουλευταὶ τοῦ κόμματος
ἀκολουθοῦν κατόπιν του νὰ πλέξουν τὸ Κορδόνι.

Ὁ Βάρβογλης προσέρχεται ντυμένος Σολομῶν
βαστώντας τὴν ἀθάνατη τοῦ Σολομῶντος βούλα,
νὰ κι' ὁ Πετρίδης δίπλα του μὲ κύκνειον λαιμόν,
μὲ Ρᾶς-Μακόνεν φορεσιὰ καὶ μούτρο Ρᾶς-Ἀλούλα.
Ἀκολουθεῖται πομπωδῶς ἀπὸ στρατὸν μεγάλον
Ἀβυσσινῶν δασκάλων.

καὶ τὸν 'ρωτᾷ μετὰ σπουδῆς τῶν χορευτῶν τᾶσκέρι
πῶς πάει μὲ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ μὲ τὸν Βαρατιέρη.

Σὰν Μπέης δοξογέννητος νὰ κι' ὁ Μαυρομιχάλης
κι' ὁ Γραμματεὺς Καμπούρογλους, τοῦ Μπέη Καγκελάριος,
ἓνα τσιμποῦκι Μπέικο βαστάζων ὑπὸ μάλης,
νὰ κι' ὁ τῶν Ὀπλων Ὑπουργὸς ὡσὰν Πρωτοσπαθάριος.
Κι' ἐν μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τοῦ μαγικῶς ὄραϊου,
ποῦ κατεφωτοβόλει,
νὰ κι' ὁ Λεβίδης μὲ βραχιὰ καραβοκύρ' Ὑδραίου,
καὶ τοῦ φωνάζουν ὅλοι·
«καλῶς το τὸ κύρ Νικολό, καλῶς τὸ παλληκάρι,
ποῦ θὰ τὸ 'δοῦμε 'γρήγορα Μιαούλη καὶ Κανάρη».

Νὰ κι' ὁ Μινίστρος ὁ Σκουζὴς καὶ παραλῆς τρανὸς
κλητῆρας Γερμανός,
γιὰ κράνος Ἀστυφύλακος φορῶντας 'στὸ κεφάλι
τοῦ Χαμμερστάιν τοῦ γνωστοῦ τὸ γνιπτεγκέ τσουκάλι.

Ἀπὸ τοὺς γύρω Βουλευτάς,
τοῦ Κορδονιοῦ τοὺς χειροτάς,
αὐτοὶ μὲν εἶναι τρωκτικὰ κι' ὡς εἶδος ἀρουραῖοι,
ἐκεῖνοι βακτηρίδια, τσιμποῦρια καὶ κορέσι,
πολλοὶ σὰν ἀλογόμυγαις, κουνούπια, φύλλοι, σκνίπες,
ἄλλοι σὰν βδέλλαις, ἐρπετά, καὶ σαρχοδόρ' ἀγρίμια.

κι' άλλοι σάν μαῦροι κόρακες, ιέρακες καὶ γῦπες,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μυρίζονται γιὰ νὰ θρουνε ψοφήμα.

Νά κι' ὁ Ζαήμις κουνουνᾶς καὶ μὲ τὸ τάγκα τούγκα
σωπαίν' ἢ δόλια στρουγγα,
καὶ τούτου κουνουνίζοντας καὶ τῆς Βουλῆς παρούσης
ὁ γέρο - Μεγαλόσταυρος 'στὸ μέσον τῆς αἰθούσης
μὲ τὸ κοντάρι στέκεται
καὶ τὸ Κορδόνι πλέκεται,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς, τοῦ Κορδονίου παιδί,
τοιαῦτα τραγουδεῖ.

«Κορδονάκι, ποῦ καὶ κάτω καὶ 'στ' Ἀνάκτορ' ἀγαπάσαι,
'στὸν χορὸ ξεπαρδαλώσου καὶ παπούτσια μὴ λυπάσαι.
'Ἐλα σύχασε 'λιγάκι τῆς ψυχῆς μας τοὺς βρασμούς,
'ἔλα φέρε μας νὰ δοῦμε τοὺς Προϋπολογισμούς,
ποῦ ξανοίγουν τὴν καρδιά μας καὶ ποῦ βάζουν 'στὴ φευγάλα
κάθε μπέστια μοχθηρό,
ποῦχουν τὸν ἄλλο, ποῦχουν τοῦ πουλιῶ το γάλα
καὶ τ' ἀθάνατο νερό.

«Κορδονάκι χαϊδεμένο, ποῦ μάς κάνεις πανηγύρι,
Κορδονάρ' ἀπὸ στεφάνους κι' ἀπὸ τρόπαια κυρτή,
ἓνα μοναχὰ δὲν ἔχεις, τὸν κανάγια τὸν Ἀργύρη,
γιὰ νὰ φέρης σ' ἓνα τέλος ὅσα γράφεις 'στὸ χαρτί.

»Δίχως τοῦτον ὅλα νοῦλα
λιμαδόρα Θεωροῦλα.

Ἦθελα νάλθω τὸ βράδυ γιὰ ν' ἀνοίξωμε κουβέντα,
τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα μοναχὴ σου νὰ σ' εὐρῶ,
μήτε μοναχὴ σ' εὐρῆκα, μήτε μὲ τὰ ντοκουμέντα,
'στὸν καθρέφτη σου στεκόσουν μὲ τὸν νέο σου σταυρό.

»Θωδωράκη μου, τὴν νύκτα τί τὸ θέλεις τὸ λυχναρί,
ὅταν ἔχης μὲς 'στὸ σπῆτι τέτοιον ἥλιο καὶ φεγγάρι;
Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
ὅσο πάει καρδαμύνει.
Τώρα μόνον ἡ Κορδὼνα
μὲς 'στὸ κράτος ἀποκρεῦει,
καὶ μαζί της ἡ Κορῶνα
ἕως 'στὸ πρῶτ' χορεύει.

»Σάλτα μία, σάλτα δύο ... σέτε ντάμ καὶ κροαζέ...
'πρίστηκαν οἱ Κορδονάτοι μὲ σουπίδες τοῦ Σκουζέ,
ἀλλὰ τρώει κι' ἡ Κορῶνα μὲ τὸν κάθε Κορδονάτο
τὸ ψωμί τὸ ζαχαρένιο καὶ τὸ γλυκομπουκουνάτο,
καὶ φωνάζουν ἐμπνευσμένοι μὲς 'στοῦ γεύματος τὸν οἶστρο:
«βρέ χαρά 'στον τὸν παγκιέρη καὶ τὸν πρῶτο μας Μινίστρο».

»Ὡ Κορδὼνα μου, γιὰ σένα σουαρές καὶ φαγοπότι
καὶ τὰ χάδια τῆς πορφύρας,
θέλεις καὶ Μητροπολίτη τὸν 'δικό σου τὸν Δεσπότη,
τὸν Μεθόδιο τῆς Σύρας.

Κι' ὅταν σὺ τὸν θέλεις, τζόγια, ποῖος πιστὸς δὲν θὰ φρυαξῇ
κι' Ἦ π ε ρ ἄ ξ ι ο ς γιὰ τούτον τρεῖς φορὰς δὲν θὰ φωνάξῃ;
σὺ νὰ θέλεις καὶ 'μποροῦμε νὰ τὸν κάνωμε καὶ Πάππα,
καὶ 'στους ἄλλους μία φάπα.

»Φαρδομάνικ' ἀγριεύουν κι' οὐρλιάζουν σάν τσακάλιζ,
Δεσποτάδων βράζει χύτρα,
κι' ἴσως σπάσουν πατερίτσαις σὲ θεόπνευστα κεφάλιζ,
ποῦ χρυσὴ τοὺς πρέπει μίτρα.

»Σάλτα μία, σάλτα δύο, κάνε τούρ καὶ μπαλανσέ...
πάντα κουτουροῦ κουθένταις, πάντα λόγια βερσεῖ.
'Ὁ Προϋπολογισμός σου μάς ἐκόλλησε μεράκι
καὶ θὰ τὸν ἀποστηθίσω νὰ τὸν λέω σάν νεράκι.
'Ερι πάλι... τί χαρά μας!... ἔλελεῦ, Κορδοναρέ μου,
πούλθες πρῶτος νὰ τιμήσης τὸν μεγάλο σουαρέ μου.»

Τοιοτοτρόπως τραγουδεῖ μὲ σκέρτσα καὶ μὲ πάσα,
μὰ φαίνεται κι' ὁ Κεντρικὸς Ταμίας μὲς 'στὸν μπάλο
σηκώνοντας 'στὸν ὦμο του τοῦ Κεντρικοῦ τὴν κάσσα,
καὶ τότε ἐγίνηκε κακὸ καὶ ξαφνικὸ μεγάλο.
'Ὅρνια κι' ἀγρίμια κι' ἔντομα τὴν φέρνουν ἄνω κάτω,
ἀρπάζουν τοὺς παράδες τῆς, πέρνουν καὶ τὰ ποντίκια,
ποῦ πρὸ καιροῦ 'χαρχάλευαν 'στοῦ Κεντρικοῦ τὸν πάτο,
κι' ὅλοι 'στ' αὐτὰ τῶν τὰ κρεμοῦν ὡς εἶδος σκουλαρήκη.

Κι' ἄλλοι προσκεκλημένοι
καὶ μετημφιεσμένοι.

Ἐνῶ δ' ἀγρίως ἀπηχοῦν ἀλαλαγμοὶ τῆς πάλης
κι' ἡ κάσσα ξεπατόνεται τοῦ Κεντρικοῦ Ταμία,
ὁ Καραπάνος ὁ μακρύς, ὁ Δεμονῆς, κι' ὁ Ράλλης
προβαίνουν κατηφέστατοι σάν τὸν Ἱερμία,
κι' οἱ τρεῖς ἀλαμπρατσέτα
μὲ προφητῶν καθούκια,
καὶ στρώνουνε πετσέτα
γιὰ τὰλλα τὰ κουλούκια,
καὶ κλαῖν οἱ φουκαράδες
καὶ παίζουν ταμπουράδες.

Κατόπιν τῶν ἀκολουθοῦν μὲ γλώσσαν καρακάξας
κι' ὅσοι φθοῦν τὸ ποίμνιον τὸ Δεληγιαννικόν,
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν ὁ Φασουλῆς κυττάξας
μὲ τόνον εἶπε πρὸς αὐτὴν πολὺ σπαρακτικόν:
«Στάμπιτ μάτερ ντολορόζα,
'στὸ Κορδόνι βάστα πόζα.»

Πλὴν μὲ κουκούλαις προχωροῦν καμπόσοι Καπουκίνοι
κι' ὅλοι 'ρωτοῦν περίεργοι ποιοὶ τάχα νᾶν' ἐκείνοι.
'Ἐνσπεύρουν τρόμον παγερόν τὰ μαῦρα τῶν τὰ ράσσα
καὶ ψάλλουν ὅλοι μὲ φωνὴ βαρεῖα βαρεῖα καὶ μπάσσα:
«Ἀλεξίτηριε,
Λόρδε σωτήριε,
δόξα σοι κύριε.»

Στενάζουν κι' ὀλοφύρονται μὲ δάκρυα τῆς φώκης,
ἀλλ' ὁ κανάγιας Φασουλῆς ἐννόησε πῶς εἶναι
Σκουλούδης καὶ Σιμόπουλος καὶ Κόντε-Θεοτόκης,
ποῦ τόσαι τοὺς ἐπλήγωσαν βαρυαλγείες ὀδύναι.
Νά! κι' ὁ Δραγούμης ἔρχεται μετὰ τῶν Καπουκίων,
ἐνῶν μαῦρα δάκρυα μὲ τῶν τριῶν τὸν θρήνον,
μὰ κι' ὁ Βουδούρης θρηνηδεῖ πικρότερον τῶν ἄλλων
καὶ 'στοῦ χοροῦ τὸν σάλον
ἐκείνο τὸ κουνῶνι του θυμάται τὸ κλεμμένο,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν συμπονεῖ καὶ λέει «τὸν καῦμένο.»

Κι' ἐνῶ καθεὶς φραγκόπαππας καὶ κουνουνᾶς σπουδαῖος
τὸ σοβάρν του πρόσωπον 'στὸ ντόμινό του κρύπτει,
ὡσάν Περιπλανώμενος καὶ σύννοος Ἰουδαῖος
κάποιος Σεδάχ-Θαλασσινὸς εἰς τὸν χορὸν ἐνσκήπτει.
Στέκει, κυττάζει μιά στιγμὴ, καὶ χάνεται σάν φάσμα,
καὶ ξαναρχίζει πένθιμον τῶν Καπουκίων ἔσμα.

Τῆς Αὐλῆς ὑποδοχὴ
καὶ μεγάλη ταραχή.

Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς... ἄμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ,
τὸν ἦμον τὸν Βασιλικὸν ἢ μουσικὴ νὰ παίξῃ.
'Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται 'στὸν μπάλο κοστούμι
ὅπως ἐστὶ κι' εὐρίσκεται χωρὶς ν' ἀλλάξῃ διόλου,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀνέκραξε: «τί δόξα πρὸς ἐμὲ
νὰ δέχωμαι τὸν κύριον Αὐλῆς πολυσχόλου.»

Ἔρχεται κι' ἡ Βασίλισσα μετὰ τοῦ Μεσσαλά
κι' ὁ Φασουλῆς τὴν δέχεται βασιτώντας μασσαλά.
'Ὅμως κι' ὁ γυῖός τοῦ Φασουλῆ πρὸς τὴν Αὐλὴν σιμόνει
καὶ μὲ λαμπρὰν οἰκοστολὴν παιδὸς τοῦ Παλατιοῦ
τῆς Βασιλίσσης τὴν οὐρὰ σιγὰ σιγὰ σηκώνει,
καὶ τὴν ἐξαφὰν κι' ὁ Γκιουλ, ὁ σκύλος τοῦ σπητιοῦ,
εἰς τὰ καλά καθόμενα σηκώνει τὴν 'δική του
καὶ κάνει τὴν κακὴ του.

Ἀνασκίρτουν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
τῶν μασκαράδων βρέμεται τὸ σμήνος,
ὅποταν κι' ὁ Διαδόχος προβάλλῃ
ὡσάν Παλαιολόγος Κωνσταντίνος.

Τοῦ Κωνσταντίνου ζώνεται τὸ κοπτερό λεπίδι,
τὸ διαρῆν πανευλαβῶς ἀπὸ τὸν Εὐγενιδῆ,
καὶ τοῦτο πῆξας κατὰ γῆς τὸ δοξασιμένον δῶρον
ἀνέγει καθὼς τὸν Αἰνάντα τὸν καὶ Μαστιγοφόρον.

»Ὁ μὲν σφαγεὺς, ὡς βλέπετε, τομῶτατος ἐστήθη,
ὅς παρ' ἀνδρὸς ἀγαπητοῦ γενναίως μ' ἐδωρήθη,
ἐν γῇ δὲ πέπηγε σεπτῇ γελῶτων καὶ χορῶν,
ἐνθα βλαστάνει σύμβολον εἰρήνης ἱερόν.

»Τοιοῦτον ἐλαχεν ἐμοὶ Αὐτοκράτορων γέρας
'στῆς ἐνηλικιώσεως τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας,
περὶ δὲ τῷδε τῷ λαμπρῷ καὶ νεορράντῳ ξίφει
καλῶ παράπτει φαίδρος τῶν χορευτῶν τὰ στίφη
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι πηδήσαι
καὶ μὴ πρὸς στρόβιλον γοργὸν τὰς πτέρνας ἀπαυδῆσαι,
καὶ τὰς τανύπαδας καλῶ Σιλιφίδας τοῦ καιροῦ
μὴ φεῖδεσθαι χοροῦ.

»Σὺ δ' Ἦλιε, ὁ τὸν αἰπὺν διφρηλατῶν αἰθέρα,
στιγμὰς ὀλίγας ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἦνιαν,
ἄγγειλον πῶς ὁ διάβολος θὰ πάρῃ τὸν πατέρα
παντὸς ὑπόδρα βλέποντός πρὸς τὴν Μακεδονίαν.

»Ἀγγειλον ἄθλους τοὺς ἐμούς καὶ τὸν ἐμὸν ἀγῶνα
πρὸς τὴν πατρίαν χθόνα,
ἰκέτης δὲ θερμότατος παρακαλῶ νὰ 'πῃς
πρὸς λείψανα προγόνων
πῶς εἶμαι τώρα Πρόεδρος μίας ἐπιτροπῆς
τῶν διεθνῶν Ἀγώνων,
κι' εἰς ἀσχολίας τρέπομαι πολλὰς καὶ διαφόρους
καὶ τρέχω πρὸς τὸ Στάδιον νὰ βλέπω τοὺς μαστόρους.

»Ὡ φέγγος φαινάτατον, ὦ πέδον Σαλαμίνας,
προσαγορεύει σε θερμῶς ὁ νέος Κωνσταντῖνος.
Βάθρον ἐστίας πατρικῆς, Θρόνε, κλειναί τ' Ἀθῆναι,
καὶ ποταμοὶ καὶ κρῆναι,
ἐνθα τοὺς λασιούχενας ἀποκαθαίρουν ἵππους
ὅπως μᾶς φέρουν πρὸς χορῶν καὶ πότων πανηγύρεις,
καὶ τὰ πεδία προσαυδῶ, Γουδι κι' Ἀμπελοκήπους,
ποῦ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς ἐπόρθησα ξιφῆρης.

»Προσαγορεύω σύμπασαν τὴν ζεῖδωρον Ἑλλάδα,
τὴν ἔχουσιν μετάλλια κι' Ἀγώνων γραμματόσημα,
οὐ μὴν κι' ἐκείνην χαιρετῶ τὴν φίλην Μανωλάδα,
ὅπου μου στέλλει βούτυρο κι' ἄλλα πολλὰ φαγώσιμα.

»Τοῦθ' Αἶας ὁ νεώτερος κελεύειμα θροεῖ,
ποῦ πρῶτος μπαίνει 'στοὺς χοροὺς καὶ φεύγει τὸ πρῶτ',
ὅτα νδὲ φθάσῃ σὺν Θεῷ κι' ἡ τῶν Ἀγώνων φέστα
τότε μὲ δάφνας νικητοῦ θὰ σᾶς εἰπῶ τὰ ρέστα.»

Ὁ Νικόλαος ὁ Πρίγκηψ ψάχνει γιὰ νὰ 'βρῇ μοντέλα
σὰν ζωγράφος Ραφαῆλος μὲ μπογιατὶς καὶ μὲ πινέλα,
ὁ δὲ Γεῖωργος, θιασώτης τῶν ἡθῶν μᾶς τῶν πατρῶν,
μπαίνει μὲ κοστοῦμ ἀντάμνη τῆς Πλατείας τῶν Ἑρῶν,
μόλις δὲ τὸ χέρι πιάνει τοῦ κυρίου Φασουλῆ
ὦχ! ἐκεῖνος ξεφωνίζει καὶ ξαφνίζονται πολλοί.

Νά! κι' ἡ δέσποινα προβάλλει 'στὸ χορὸ σὰν Ἰμφλουέντσα
καὶ σιμόνει 'στὸ Παλάτι καὶ τοῦ κάνει ρεβερέντσα,
ὕποκλινει δ' ἐμπροστά του μετὰ χάριτος σπανίας
κι' ἡ κυρία Περικλέτου μὲ κοστοῦμι Πνευμονίας,
χαιρετᾷ κι' ὁ Περικλέτος μ' ἓνα τρόπον Γαλλικόν
ὅλος μετημφισμένος εἰς Κατάρρου Βρογχικόν.

Γκᾶχ καὶ γκούχ κι' οἱ δὴ τὸ πᾶν μ' ἓνα μούτρο σὰν λεμόνι
καὶ μὲ τέτοιον βῆχα βήχουν μὲς 'στοῦ μπάλου τὸ σαλόνι,
ποῦ καθεὶς προσκεκλημένος τὸν ἀκούει καὶ φωνάζει:
«ὦχ! ψυχὴ μου νὰ τὸν εἶχα...
πλὴν ὁ νέος Κωνσταντῖνος τὸ σπαθί του ξαναβγάζει
καὶ τοὺς ἔκοψε τὸν βῆχα.

Ὁ Φ.—Δὲν ἐνθυμοῦμαι, Βασιλεῦ, καθ' ὅλ' ἀγαπητέ,
ἂν τὴν Πινακοθήκην μου σᾶς εἶδεξα ποτέ.
Οὐχ ἦττον ὅμως στρέψετε πρὸς ταύτην τὴν εἰκόνα,
ὅπου βεβαίως ἐκπληξὴν μεγάλην θὰ σᾶς κἀνῃ
κι' εἰς ὅλους μᾶς ὑπόσχεται πολεμικὸν ἀγῶνα...
τῆς Θήβας τὸ στρατόπεδον θαρρῶ πῶς παριστάνει.
Τὸ βλέπουν Σακκράκηδες κι' ἀέρα πέρν' ἡ γκλάβρα τῶν,
κι' ἴσως τὸν μῆνα νὰ γενῇ, ὅπου δὲν ἔχει Σάββατον.
Ἴδετε κι' ἀπεικόνισμα λαμπρὸν τῆς Μπουμπουλίνας
μὲ τοὺς χρυσοὺς κοιτῶνας τῆς καὶ τὰς χρυσὰς τῆς κλίνας...
ψυχούλα μου θαλαμηγός!... ἐν θαῦμα τῶν αἰώνων!...
ἐγὼ δέ, φίλε Βασιλεῦ, ἂν εἶχα τόσα μόνον
ὅσα τὸ κράτος ἔωδεψε γιὰ τὸν ἀπόπατό της,
'μποροῦσα κάθε Σάββατο νὰ δίνω μπάλους πρώτης.

Ὁ Δήμαρχος Καλλιφρονᾶς μὲς 'στὸ χορὸ σαλτάρει
φορῶντας μὲ καμάρι
τοῦ μπαμπαλῆ πατέρα του χιονάτη φουστανέλα,
ποῦ τοῦ πηγαίνει τρέλλα.
Κι' ὁ Μιστριώτης φαίνεται ντυμένος Ἀντιγόνη
καὶ κόσμο ξελιγώνει

μ' ἐκεῖνα τ' ἀλαβάστρινα καὶ κάτασπρά του μπράτσο
καὶ τὰ ζηλεύει καθεμιά ξεβίδωτη κυράτσα.

Προσέρχεται 'στὸν Φασουλῆ μὲ τὸν Σακελλαρίδη,
τὸν ψάλτη τὸν γλυκύστομο, τῆς μουσικῆς στολίδι,
ποῦ μὲ ρυθμὸν πᾶ βοῦ γὰ δι
χοροὺς ἀρχαίους τραγουδεῖ.

Ὁ Φ.—Ὡ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον καὶ Μιστριώτη καὶ
ποῦ 'ντύθηκες σὰν ἡρώες κι' ἀρχαία γυναικάρια,
ἄρ' οἶσθα πῶς ὁ Σοφοκλῆς θὰ πάθῃ συμφορέλια
καὶ μὲ τὴν τραγωδίαν του θὰ σπᾶσωμε 'στὰ γέλοια.

Ἀρχίζουν ἡ περίφημαις φιγούραις τοῦ μπαλέτου
κι' ἡ Φασουλῆ χοροπηδᾷ 'στοῦ Βασιλῆα τὸ μπράτσο,
ὅταν ἡ ζηλιαρόγατα κυρία Περικλέτου
μὲ τὸ ζερβὶ τὸ χέρι τῆς τῆς δίνει ἓνα μπάτσο,
καὶ γίνετ' ἓνα σούσουρο, κακὸ κι' ἀνησυχία,
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ Περικλῆ ζητεῖ μονομαχία.
Ὅμως ἐν μέσῳ τῆς βοῆς, τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης
νὰ κι' ὁ Φιλήμων ἔρχεται ὡσὰν Ἑλλανοδίκης
μεθ' ὅλης τῆς ἐπιτροπῆς τῶν διεθνῶν Ἀγώνων,
ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοὺς πάντας στεφανόνων.

Ἀπὸ κοτίνους 'γέμισε καὶ δάφνας τὸ σαλόνι
καὶ πρῶτον στεφανόνει
τὸν νοικοκύρη τοῦ σπητιοῦ, ποῦ τόσον σέβας τρέφει
πρὸς πάντ' ἀρχαῖον Ἑλληνα,
κι' ἐκεῖνος τὴν ἐπιτροπὴν ἀντὶ κοτίνου στέφει
μὲ μαίντανό καὶ σέλινα.

Κι' ἡλάλαξαν περιχαρεῖς ἀγωνιστῶν φωναί
κι' ἀμέσως δίσκους ἔβγαλαν νὰ κάνουν ρεφενέ.
Γιὰ τοὺς Ἀγῶνας, κύριοι, μὴν ἀδιαφορεῖτε,
κι' ἄς ρίξῃ κάθε μασκαρᾶς αὐτὸ ποῦ προαιρεῖται,
πλὴν ὅλους πιάνουν ξαφνικά κι' ἀδιάκοπα φτερνίσματα
μόν' ὁ δεσπότης Φασουλῆς κι' ἡ Δόνα Φασουλίνα
ρίχνουν 'στὸ δίσκο μερικά νικέλινα νομίσματα,
πούχαν κερδίσει κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὴν τ σ ι ν κ ο υ ῖ ν α.

Μὲ παρακλήσεις προσπαθοῦν πολλοὺς νὰ συγκινήσουν,
κεμέρι δὲν ἀνοίγει,
ἀλλ' ὅταν καὶ 'στὸν Ἀνακτα ἐπῆγαν νὰ ζητήσουν
ἐκεῖνος εἶχε φύγει
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλισσα καὶ μ' ὅλα τὰ παιδιὰ
χωρὶς γιὰ τὴν φευγάλα του νὰ πάρουν μυρωδιά.
Καὶ μόνον ὁ Διᾶδοχος, πρὶν φύγῃ καταπόδι,
μέσα 'στὸν δίσκο φάκελλον τοὺς ἄρσησεν ὀγκώδη,
κι' ὅλοι 'σταυροκοπήθηκαν γιὰ τοῦτο τὸ τερτίπι
κι' ἐφώνησαν ἀνὰ συνδρομὴ καὶ δωρεὰ γενναία,
πλὴν ὅταν τὸν ἔξεβούλωσαν μὲ τόσο καρόδοκτύπι
εἶδαν πῶς εἶν' ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀβέρωφ νέα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐμβρόντητος μετὰ τῶν ἄλλων μένει
καὶ τὸ ῥωλόγι τοῦ σπητιοῦ χαράγματα σημαίνει,
καὶ μόλις ὑπερόδιζε κροκόπεπλος ἡμερὰ
ἡ στέγη τοῦ Μελάθρου του ἀνοίγει πέρα πέρα,
ἐνῷ δ' ὀρχήστρ' ἀπὸ παντοῦ μανιωδῶς ἤχει
καὶ στροβιλίζετ' ἐξαλλος κάθε ψηλὸς καὶ νάνος,
τοὺς ἤλθε κατακέφαλα μαξιλαριῶν βροχή,
μόν' ὁ Μινίστρος 'γλύτωσε, γιὰ τ' ἤλθε μὲ τὸ κράνος.